

ú *Nagyváthy*

Antológia

KOLPING Nagyváthy János Középiskola, Csurgó 2014

A könyv kiadását támogatta:

a Csurgói Baksay Sándor Alapítvány

ISBN 978-963-89305-3-8

Kiadja:

a Csurgói Baksay Sándor Alapítvány

Felelős kiadó: Szabó Sándor kuratóriumi elnök

Nyomdai munkák:

ZPress bt. Berzence

Szerkesztői előszó

Megígértük, és újra itt vagyunk! 2013-ban indítottuk útjára a vers és prózaírással próbálkozó fiatalok alkotásainak kiadását a Nagyváthy antológia megjelentetésével. Ebben a munkában jelentős szerepe volt a Baksay Alapítványnak, amiért az alkotók és az olvasók nevében is köszönetet mondunk.

A Kolping Nagyváthy János Középiskola diákjai és a Kolping iskolák ifjú alkotói 2014-ben ismét az olvasóközönség elé állhatnak írásaikkal. Az idei antológiában találkozhatunk ismert szerző munkájával, de új alkotók is bemutatkoznak. Ez ad reményt a folytatásra, a hagyományteremtésre.

Nagyszerű élményt jelenhet az olvasóknak, ahogy a fiatalok feltárják érzelmeiket, gondolataikat, véleményüket a világ és az ember kapcsolatáról, ahogy legbensőbb, legszemélyesebb élettapasztalataikról vallanak műveikben.

Az Antológia minden jelenlegi és leendő alkotójának további lelkes alkotókedvet kívánunk!

Novográdeczné Kakrik Ildikó

Balogh Veronika

Kikért anya lettem...

Te vagy az Első! Te kis nehezen születő.
Miattad elaltattak, hasamat vágták, mégsem feledhető
az óra, mikor karajimba vonva,
végre-valahára láthattam, amit addig csak sejtettem,
hiszen nem volt még a tudomány oly fejletten, mint most.
A boldogság leírhatatlan, s te csak néztél szürke szemeiddel,
melyről dédapád sem feledkezett soha el.
Mindig emlegette:
„Meglásd: ez a lány gyönyörű lesz!”
S igazat szólt. Milyen régen volt!

Te vagy a Második! Ki úgy született, mint egy álom,
semmi fájdalom, egyedül a gátmetszés volt bánatom.
Kicsi fiú, ki sokáig csüngött mellemen,
Ki kakaót keresett, mikor elfogyott az anyatej belőlem.
Első szavak, kicsi szádból, oly sokára s furcsán érkeztek,
annál jobban ment a „mozgás és a labda szeretet”.
Arcod derűs mosolyából, szemed állásából,
ki rád nézett már láthatta,
Nem mindennapi ember leszel, s sokan szeretnek majd miatta.
S igazuk volt! Milyen régen volt!

Te vagy a Harmadik! Nagyon megijedtünk, mikor majdnem elvesztettünk.

Őrült időben, örült sofőr száguldott elébünk.

Nem születél, szinte robbantál a világra, délben, édesapád szavára.

Feszítő fájdalom kísérte a jöttedet, de tudom, neked sem volt fáklyásmenet,

hiszen megszületni is szörnyű lehet.

Megnőve, ragaszkodón, látom, folyton vizsgáztatsz,

figyelve mindenre...miért is hibáztatsz?

Mozgásod, kecses gazelláé, tartásod, egy hercegnőé,

Rád nézek, s azt látom: Ő már egy kész nő!

S igazad van! Hogy múlik az idő!

Te vagy a Negyedik! Ki a napvilágot majdnem egy autóban láttad meg.

Végre-valahára a kórházba érve, hátamat a hideg csempének döntve,

Félve, várva a percre, mikor bensőm elhagyod.

Vajon nagyon fáj-e? Vagy csak hallgatok?

Gyorsan jöttél, sebet sem okozva, mintha már tudtad volna,

hogy Te csak jó lehetsz,

hol ennyi gyerek nevelkedik, rosszalkodni nem lehet.

Bevallhatom, még anyukád is megijedt, mikor hazaértetek,

mi lesz most a dolgok rendje, hogy alakul életed.

S igazam volt! Aggódtam értetek!

Te vagy az Ötödik! Neked csak mi örültünk,
De tudtuk, hogy még lesz helyed közöttünk.
Meg is hálálod, nap, mint nap
Széles mosolyod melenget, mint a tavaszi nap.
Pici gyermek, már most erős vagy, ahogy a neved is mutatja,
Te leszel majd szüleid gyámola.
Veled érezhetem át utoljára az anyaság örömét,
S ha már így van, kihasználom minden idejét.
Ti Öten, kik megszülettetek, anyává tettetek,
Köszönöm, hogy csodává teszitek az életemet!

Berlász Mátyás

Ember

Emberben meglelt hiba az ember,
arcát támasztó konok tévedés,
reményre váró remény,
megmaradó kérdés
rendszeretlen rendszer
megálmodott ébredés.

Varrott emlék járatlan hely szélén
őszintén halandzsázó torzó,
melynek szívére a hazugság órájának
hamis tükörképe leheltetett.
Akart - lehetett.
Tettet szült - de megremegett.

Táncváltás

Lábnymom zajoktól hova tévedt?
Mételyével elfedett a nyár,
s tudatom hulló levelekre ébredt.
Ismerteim a semmibe nézve egyszerre harsogják:
" Az idő táncot váltott!..."
Lelkük kedvenc elmosódott képét

szívük felett két ujjukkal tartják,
így alvásból álomba téved e sok megnemlátott.

Zavarodott idill köztük messze vonaglik,

mint színtelen furcsa fény,

ha helyet a sötétben nem talál.

Az elmúlás születést ünnepel,

utcára ül a halál.

Két ujjammal mosódott képet ragadok

s a semmibe harsogok.

Orsós Patrik

Gyere nézz fel az égre....

Gyere nézz fel az égre,
Válassz egy csillagot
S akármilyen nagy a baj
Tudod, én mindig ott vagyok.
Néha ülj majd a fűbe,
Szólj majd hozzám pár szót,
Nekem Te voltál a Minden,
Még ha sokszor nem is látszott.
Éjjelenként ott leszek
S vigyázom az álmod,
Tudni fogod, hogy ott jártam,
Nem kell hozzá látnod.
Olvasd el e pár sort
S gondolj néha vissza rám,
Ne feledd el soha
Van ki mindig Téged vár.

Ketten

Csak állok némán, mozdulatlan
S nézem az eget
Bár az idő begyógyítja,
Megmaradnak a sebek.
Bármikor, ha felszakadnak
Vérezni kezdenek újra.

Majd az idő begyógyítja
Mindenki ezt fújja.
Begyógyultak sebeim,
De nem az idő által.
Hozzám sodort a szél
TÉGED, kit úgy vártam.
Hát köszönöm, hogy jöttél
És segítettél nekem,
Veled boldog minden percem
Maradj mindig velem!
Bújj hozzám, ha fázom!
S ölelj át, ha félek!
Az idő nekem nem segít,
Segíts hát TE, kérlek!

Radák Martina

Kellemesen fájó

Borongós felhők közt, vad hullámok csattogó viharának szívében,

A lesújtás és pokol trónra kerülésének évében,
könnyeim tengerén hajózva a boldogság vízesése felé
azon gondolkodom, hogy odaálljak-e elé..

Ő elé, aki mellett titkon a világon legboldogabb vagyok,

Még akkor is, ha naptárunkban ím: fekete napok.

még így is, hogy a trónra pontosan ő ült,
még akkor is, ha szívem ellen az ő szíve került!

Taszít magától, de mégis csalogat.

Sürget, siettet, aztán csak halogat.

Szívem széttépi, de mégis feléleszt,

Álomba ringat, de ő lesz, ki felébreszt.

És mégis szeretem, és vágyom rá újra.

Tőrbe csal, de ő terel a megfelelő útra.

Védjegyemmé vált a végtelen

s míg az idő fut felettünk szüntelen

én itt vagyok, s ő velem örökre,

ellentéteinktől égve tartunk az örökbe.

Ő és én, és az idő a miénk már!

S tél, nyár, reggel és este miránk vár!
Száz és száz perc, újra és megint.
Újra felkel a nap, és aztán búcsút int.
Vitáink szavai hullámokként csapnak össze,
de ő és én együtt megyünk, együtt mi örökre!

Enyém maradj!

Nem hallok semmit, bámulom az ablakot csendben,
nem bírok figyelni, valami nincsen rendben.
Érzem, ahogy eltűnsz, elengeded kezem..
Kezdjünk tisztalappal, kérlek! Maradj velem!
Lapozzunk át ezen a szürke oldalon végre!
Hadd legyek a tiéd, együtt tűzben égve!
Tűnjön el a felhő, hallgasson el a szél,
Lázadjon fel értünk minden, ami nem él!
A fény, a víz, a tűz most miértünk éljen!
Szerelmünk a lángban újabb táncra kéljen!
Olvadjon össze testünk perzselő gőzében.
Beszélgessünk, egész éjjel maradjunk ébren!
Úgy nézz a szemembe, hogy rögtön belehaljak!
Szerelmed nélkül nincs értelme..a dalnak.
Szeretlek; százszor, milliószor kimondom: szeretlek!
Szeretlek örülten, és mégis kinevetlek!
Szeretlek most, és szeretlek örökre,
mindig csak veled, az éjjelbe zörögve.
Utánad bárhova, szomorúan, vígan.

Szeretlek életben, szeretlek a sírban!
Csak engedned kell, hogy az életed én legyek!
Szeretlek, és az idő örökén csak is veled megyek!!

Jó éjszakát!

Fekszem a párnák közt, hiányod megfojt..
A rám zúduló üresség karjaival átfont !
Mintha nem láttam volna arcod az idei évben,
Pedig ma búcsúztam el, nem is olyan régen.
Elalszom, majd felriadok újra és újra.
Egyszerűen nem találok az Álomföldi útra,
Mert Álomföldét jó magas dróttal vették körbe
S a drótra végig a képed van felkötve!
Ahányszor átlépnék a drót túloldalára,
Fel kell ébrednem szívem víg dalára.
Mert vidám dobogásba kezd édes arcod láttán..
S az Ébredés elkíséri a Fájóritmus láncán
Az Ébredés elmondja, hogy a Szívem itt van árván
S magát álmképnek ajánlotta tálcán..
Hazug álmkép ez, melynek szívem dalolt!
Gyönyörű ritmusa a végére már halott..
Lapos, fájó, lassú, ütemtelen, halk lett..
Elaludtam újra, és szívem is erőt vett.

De újra becsapja a balgát a kép a fejemben,
Emelem is fejem, pedig épphogy csak letettem.
Itt lehetnél velem, és egyszerűbb volna,
Hiszen szívem végig boldog dalt dobogna!
Felébrednék egyszer, s látnám mellettem vagy...
Oly apró a kérés, de a távolság nagy!

Az angyalok is elesnek

Minden rossz jóra válhat...
Aki elbukott, még talpra állhat!
Léteznek angyalok, itt élnek közöttünk..
Réges-régen velük egyezményt kötöttünk.
Ember százainak óvja lelkét egy- egy,
De hinned kell, hogy vannak, mert anélkül nem megy!
Az angyal is eleshet, de felállnia nehéz,
Mert velünk ellentétben nem fogják a kezét!

Az ember bűnös, de nem születik annak,
Hisz első sírásánál tiszta lapot adnak.
Hogy élete békésen múljon napról napra,
De van, aki a lelkét a pokolnak adja.
Gonoszságát magyarázza ezzel minden féreg,
Hogy lelkén születéskor ott volt már a méreg.

Az angyalok is bűnbe esnek, mert irtják a szemetet,
De nem takarják el soha a szemedet.
Érted ölnék ember, hogy te boldog lehess..
Fogják a kezed, hogy porba soha se ess!
És elesik ő is, és felállnia nehéz,
Mert az akit ő véd..az(!) nem fogja kezét!

S az angyal is elesett, Ki minden lépésemet figyelte..
És én hagytam, pedig itt voltam mindvégig mellette!
Én segíteni akartam, felemelni őt!
De nem maradt utána semmi, csak a szürke köd.
Itt hagyott.. feladta, és azóta nem megy..
Ezért ember figyelj, mert az angyal is eleshet!

Lejárt munkaidő..

Az ember szárnya a kor, mely repít az idő szelén
Néhány tudat túljár a ketyegés eszén,
És megmarad az emlék, és tudja, mit miért tesz,
De van olyan is sajnos, akit a sötétség elvesz
És él, és van, de virulni képtelen már,
Lelke halott, az órája mégis jár.
Mint egy csecsemő ki a világot először látja
Úgy néz üres tekintettel saját családjára.
Nem ismer senkit, szíve süket, és fél
Nem tudja, hogy miért, és nem érzi, hogy él.

A világ csak rohan, és senki nem néz körbe,
Mert nem úgy néz az ember bele a tükörbe,
Hogy végig gondolja azt, hogy évek múlva mi lesz,

De van egy otthon.. Itt én is dolgoztam
És idő közben nagyon sokat gondolkoztam!
Kinek volt az álma seggeket törölni? Senkinek.
De az otthon, a „család” kijár mindenkinek.
Bizony nem egyszerű dolog velük bánni.
Nem szabad haragunk a fejükhöz vágni!
Főzni nekik, olyat, amit hajlandók megenni,
Amíg még köztünk van jó felé terelni..

Segíteni másokon csodálatos dolog,
És ezen, kedveseim a jövő kockája forog,
Mert létezik egy dolog, hívjuk úgy, hogy karma.
Jót kapunk az élettől, ha segítünk akarva.
És szebb lesz a holnapunk, és szebb lesz a mánk,
Mert felemelő érzés, hogy szükségük van ránk.

Fejét, ha lehajtja.. alá párnát ki tesz?

Ha nem gondolunk bele, hogy mi milyenek leszünk,
az élet útvesztőin könnyebben elveszünk.

Hol fáj, hol nem..

Ha megkérdeznéd, hogy kapcsolatunk milyen,
azt hiszem, azt mondanám, kicsit, mint a tenger..

Néha háborgó vihara csap össze közöttünk,
Máskor nyugvó hullámán a nap ragyog felettünk!

Ha megkérdezed, mit érsz a Világnak, s mit nekem,
Tán nem is szólok semmit, csak szívem eléd teszem!

S, ha feltárnád annak hatalmas titkait,
Látnád, minden Te vagy, ami abban lakik!

Ha szemedbe nézek most. ..összeomlik minden!

Oszlásnak indult, meghalt miben hittem.

Olyan mintha a szerelem kifacsarná szívem!

Lassan majd megszokom! Ez hol fáj, hol nem..

Ha szemedbe nézek, látom a pusztulást!

Látom, ahogy közeledik a fájdalmas elmúlás..

..De mosolyra intem szám, és letörölöm a könnyem.

Nem engedlek, nem mész! Nem adom fel könnyen!

A sok csalódás kiidegelte' szívem..

Ez hol volt, hol nem! Hol fájt.. hol nem.

Most tavaszba borult, hazatért a lelkem!

Hol volt? Hol nem! Itt nem.. Ott sem?

Nem volt..hol sem!

Lehullnak a levelek, és egyszer meghal minden..

Ezeket mondták..de én nem ezt érzem, hidd el!

Fogtam a kezedet, és néztem az arcod..

Túrtuk a csendet, úgy vívtuk a harcot!

Rohadt alma voltunk az emberek szemében,

Pedig az ő világuk eltűnt a szemétben.

Féltél, és bevallom utólag, hogy én is..

Nem nyerhettünk háborút! de egy csatát azért mégis!

Egymás bizalmát nyertük meg örökbe..

és az én bizalmam megmarad Tefeléd örökre!

Küzdöttünk a Világgal, a rosszak fegyverével..

Nappali lappangás, felderítő éjjel

Követte egymást katonásan: egy-kettő-egy

Észre sem, vettük, ahogy tönkre megy..

A Világot nem váltottuk meg.. valahol elbuktunk

Pedig mindent.. alaposan! Vagy százszor átgondoltunk

Lépésről lépésre, mint a katonák..egy-kettő-egy

És közöttünk szakadék, óceán és hegy.

Aztán..sugárzó szememnek ellopták a fényét..
A köztünk lévő távolság mára már egy fényév!
Múlik az idő, és halványul a képed..
Haragod belém mar, soha meg nem érted!
A háború elveszett, az élet tovább halad..
A csatatéren csak egy vesztes ember marad..
az óra ketyeg, az idő megy,
Mint Te, tőlem egyre messzebb, egy-kettő-egy.

Úgy sajnálom

Hogyan kérhetném, hogy az idő álljon meg?
A gondolatért is rám förmed vas fogával!
Hiszen, amíg én előtted egy helyben álltam,
Az idő elrepült, s amit ígértem nem adtam meg.

Amíg hallhattam hangodat, azt hittem, ráérek,
de most már erem szorítja az idő nyakörve.

És hiába üvöltenék, vérben, összetörve:

Mert fülem nyílt, és élek!

de Te nem vagy itt!

Átkozott, ócska hit..

elhittem, igen..hogya „jóké a világ”..

Mégis téged mardosott óriási fájdalom!

HIÁBA az égbe kiáltó imád!

Isten tőled fordult el? Szakmai ártalom..

És hangod elfogyott, kezed gyenge már..

Könny áztatja kék szemed..

Elfáradtál, bibliád bezár..

Én itt leszek veled!

Tudom, hogy fáj, de kérlek maradj!

Akaram, hogy erőt és hitet adj!

Az ember akkor döbben rá, hogy miye volt,

Amikor az az ember, érzés már holt!

Kérlek, hadd fogam még a kezed,

Dédi, mindig veled leszek!

És kilencvenháromszor az égre üvöltöm:

Elmúlik az élet, de addig is csak börtön!

Őszinteség? Bátorság..

Azt állítod barát, kit testvéredként szeretsz?

Mondd a hátam mögött akkor..miért nevensz?

Ha az nevet, aki utoljára nevet..

Akkor én kacagok, és te megiszod a levelet!

Nehéz volt elhinni, hogy ennyit ér a szavad,

hisz' az évek alatt előadtad magad!

Százszor hallottam már, hogy rád számíthatok

De sajnós rólad bizton, csak egyet állíthatok:

Nem szabad hinni egyetlen szavad sem!

Ellenem szövetkeztél, áldozatod lettem..

Volna rá módom, hogy a számlát egyenlítsem,

De akkor nem lennék több nálad, fikarcnyit sem..

Pár szavam lenne csak, de az szíved szétzúzná

De nem tettem meg soha pedig volt rá:

Száz és száz alkalom, hogy levezessem bánatom..

de nem vagyok én Te..hát miért kéne ártanom?

Száz és száz tettetted hátamon elcipeltem..

barátságból bűnödért sokszor én fizettem.

Most fordult a kocka, te észre sem veszed,

de most majd barátodból, ellenséged leszek!

Készülök rá, hogy újra bajban nem állsz mellém..

Mosoly érzélem nélkül..most kikapcsolt az elmém.

Úgy nézek át rajtad, mint egy ablakon,

Egy repedt, koszos, hazug üveglapon!

Semmibe veszek, de nem kell észrevenned,

Hazugságok nélkül.. mivé kéne lenned?

Én nem bántam meg a sok-sok emléket!

Csak úgy egészében az összes rád szánt évet!

Huber Noémi

Miért nem tudom..

Miért nem tudom elfogadni, hogy örökre vége?

Miért várom most is, hogy visszajöjjön végre?

Miért álmodom mindig, hogy velem vagy újra?

Miért kell naponta gondolnom a múltra?

Miért fáj, ha látom? Miért fáj, ha nem?

Miért van, hogy feledni nem tudom ma sem?

Miért fáj, ha szavak nélkül némán eltapos?

Hisz ez köztünk szinte már mindennapos!

Miért érzem azt, hogy mégis jó lehet?

Miért szeretem őt, ha ő már nem szeret?

Hol van az, aki voltál? ...

Hol van az? aki voltál?

Aki forrón ölelt, csókolt, s karjába zárt?

Hol van az? aki miatt szebb volt a reggel,

S boldogabb voltam mindenegyres perccel..

Hol van az? aki megmutatta nekem,

milyen az, mikor kölcsönös a szerelem?

Hol vagy Te? kinek kezébe adtam életem,

és fogadta, hogy soha nem töri össze a szívemet.

Hova tűnt belőled az a szerető szív?
Hova tűntek az ígéreted, szavak?
Hova tűnt a régi éned? ki voltál valaha..
Hol vannak azok a boldog órák, percek?
Hol van a mosolyod, ölelésed, kezed?
Hol van az a személy, kinek odaadtam mindenem?
Nincs itt, sajnos nem vagy már velem!
Kiléptél az életemből, s összetörted szívem.
Hiába mentél el, még hallom léptedet,
Látom az arcod, ahogy rám nevetett!
Mélyen szemembe néztél, és súgtad: szeretlek!
De már csak emlékként tartom meg szerelmed..
Te elmentél, s el kell engedjelek.
Már csak a magány és a könnyek emésztenek..
Hol vagy te? akit tiszta szívből szerettelek?

Anya..

Ő volt az, aki feltétel nélkül szeretett.
Ő volt az, ki, ha sírtam, letörölte a könnyemet.
Ő volt az, ki először vitt óvodába,
s majd, az évek múlták iskolába.
Ő volt az, ki, ha beteg voltam, virrasztott felettem.
Ki éjjelente meséket olvasott az ágyam mellett.
Ő volt az, ki büszke volt rám,
Ki megszidott, ha rossz jegyet kaptam órán.

S, ha valamit elhibáztam, segített kijavítani.
Ő volt az, Ki gyengéd hangom szólt hozzám,
Aki főzött, mosott, takarított, vigyázott rám.
Ki, ha kellett, mindig ott volt mellettem,
Ki óvott, féltett, s kísérte életem.
Sajnos, Ő már nem lehet velem,
s nem mondhatom neki: Anyukám, szeretlek!!

Németh Vivienn

HAJNALI SOROK

Tegnap még a hold fényében láttam arcodat,
ahogy fáradtan nyújtottad felém karodat,
s ölelésed tüzeben aludtam el,
hogy bátor álmokat álmodjak kettőnkkel.

Mint a gyermek, békés voltál, s hallottam szuszogásod,
kértem Istent, hogy legyen gyönyörű szép álmod.
Bár így maradna mindig, hogy karjaid közt alszom el,
a biztos, csendes révben mit ölelésed rejt.

És most nézd, a hajnal is karjaidban talált meg,
egy angyal karjai közt, csókokkal ébresztve.
S mosolyod beszélt, még meg sem szólaltál,
arra válaszoltam csak: Szeretlek Drágám!

HADD LEGYEK

Hadd legyek a mosoly arcodon,
tőlem legyen szép a holnapod!
Hadd legyek napfény,
hogy én hozhassam a hajnali ébredést!
Hadd legyek tűz, mely felmelegít, ha fázol,
s köröted minden jég!
hadd legyek árnyékod a fényben,
hogy utaidon követhesselek!
Hadd legyek csillag az éjben szobád felett,
hogy álmodban is őrizhesselek!

Hadd legyek a legszebb szó a papíron,
mit így írnak: Szeretlek nagyon!

ÁLMOK ÓRÁJA

Az éj fátyla eltakar, senki nem láthat,
csak én tudom hol vagy, egyedül én látlak.
Látom arcod, lehunyt szemeid varázsát,
s érzem karjaid mily' gyengéden ölelnek át.

Míg alszol én ébren őrizlek,
s homlokodra apró csókjaimat hintem,
hogy álmod könnyű, még szebb legyen,
s titkon is megvalljam örök szerelmem.

Te csak álmodj, majd én ébredek,
bár illatod kábító ezen az éjjel,
arra készíted, a néma szuszogásra szóval felelek:
én éjjel, nappal örökké szeretlek.

VALLOMÁST SUTTOGOK

Az ősz aranyában, míg hűsít a szél, érzed,
s majd a fagyban, ha jön a tél, ez véd meg,
ott van a virágban, perzselő napsugárban,
álmos felhők fátyolában.

Nézz fel, a tiszta ég is rejti,
s a rózsák, ha illatát hinti,
érezd, nem képzelt hazugság,
valós, akár csak én, ki elhozta hozzád.

Figyelj jól, nem csak egy szó, mit hallasz,
Vallomás, mit csak néked suttog ajkam.
Ugye érzed már, ahogy ébred a hajnal,
S hozzád fordulok gyűrött, boldog arccal,
S füledbe súgom őszintén, halkan,
Rád vártam drága, édes angyal.

ŐRANGYAL

Ha majd egy hang megszólít a távolból,
én leszek az.

Ha hűs kéz simogatását érzed az arcodon,
én leszek az.

Ha az éjben halk nevetést hallasz,
én leszek az.

Ha úgy érzed, valaki vigyáz rád,
én leszek az.

Ha fényt látsz a sötét szobában,
én leszek az.

Ha hajnalban az első napsugár megsimogat,
én leszek az.

Ha eső után szivárványt látsz,
én leszek az.

Én mindenhol ott leszek,
s mint anya a gyermekére vigyáz,
úgy vigyázom minden lépésed.

Ha te már elfelejtettél,
én akkor is őrzöm az álmod.

Mindig veled leszek,
amíg csak érzel.

A CSODAGYERMEK

Ki mesél most róla, az elesett hősről,
ki szól most az áldozatról, a Csodagyermekről?

Ki emlékszik már két csillogó szemére,
melyet lezárt egy gyászos éj sötétje.

Egy megsárgult papír, mi őrzi még mosolyát,
de többé nem adja szemébe az élet sugarát.

Csak történelem már a zene, mit ő játszott,
elfeledte a világ azt az őszinte dallamot.

Versei már csak értéktelen szavak,
miket magába zár pár régi füzetlap.

Legendáját őrzi egy szakadt kabát,
mit vére borít még, mit már a moly is rág.

A kör most újra fordul, zivatart hoz a holnap,
s nincs oly' halandó, ki a sorssal dacolhat.

De kit már elfeledtek, ő még visszatérhet,
csak ő mentheti meg az ártatlan életet.

KINCSEK HELYETT

Mikor puha hó takarja a régi lábnyomokat,
úgy érzem kevés egy szó, kevés egy gondolat.

Többet akarok adni egy üres mondatnál,
többet, mint amiről valaha álmodtál.

De nem vagyok hős, nem vagyok varázsló,
nem vagyok más, mint egy bátor álmodozó.

Próbálok szeretni, próbálok jót tenni,
de néhány verssornál nem tudok többet adni.

S ha szavaimat elviszi a rohanó idő,
maradhat még egy ölelésnyi erőm.

Egy vers, mit szívemből írok,
kincsek helyett csak ennyit adhatok.

TE VAGY

Te vagy, ki két szememből olvas,
ki velem együtt űz hatalmas álmokat.

Te vagy, ki mer még remélni,
s egy barátot testvérként szeretni.

Úgy érkeztem, mint szárnya-tört sólyom,
de te segítettél, hisz mellém rendelt sorsod.

Jöttél a sötétből óvni álmaim,
s ha sírtam, hát jöttél vigasztalni.

Te vagy ki sosem hagysz magamra,
s ott motoszkál szívemben minden szavad.

Együtt minden akadályt legyőzhetünk,

Bajer Kristóf (Nagybajom)

A szerelem

Eddig egyedül voltam a világban
Az utamat magányosan jártam,
Nem volt kinek elmondjam a titkaim,
Senkise volt, kinek eláruljam gyengéim.

Falakat húztam fel, hogy kiteszítsam a világot,
Álarcot öltöttem, hogy ne lássam a bánatot,
Éreztem: nem kellek senkinek,
Hogy nekem rosszat küldenek a fentiek.

De egy nap megismertem valakit,
Aki bennem minden rosszat eltaszít,
Ettől a perctől újra értékelttem magam,
Éreztem, leomlik körülöttem a falam.

Az álarcomra már nem volt szükségem,
Mert megtaláltam azt, akit kerestem,
A szívemet betöltötte egy új érzés,
Tudtam, ez nem lehet félreértés.

Ez az érzés eltöltötte mindenem,
Megértettem, ő az a lány, akit kerestem.
Ha vele vagyok, eltölt ez a varázs újra és újra,
De nélküle a szívem valami lefelé húzza.

Vele akarok lenni minden percben,
Nélküle semmit se ér az életem.
Egy új fejez nyílt számomra,
Már tudom, számíthatok másokra.

Ez az érzés lenyűgöz és megrémít,
Érzem, ő nekem mindenben segít.
Rájöttem, vele nem kell félnem,
Végre, van kiért élnem.

Nem kell már más soha többé,
Érzem, hogy szívem az övé.
Ő az, kire mondhatom: Kedvesem,
Ez az érzés a szerelem.

Fodor Virág Katalin (Tab)

Dúdolhat a szívem...

Dúdolhat a szívem ezernyi dallamot,
te a sok zajtól ezt nem hallhatod.
Dobozba zártak, eltölt a félelem,
Dermedten várok, ugyan most mi legyen?

Ég a lelkem, mindenem belül,
mezőn a tücsök egyre hegedül.
Eljátssza nótám, sziklára térdel,
derűjét nem bántja gond, félelem.

Olyan erő ragad, szorítja fejem,
álnokul vádol szívem, lelkem.
Vadul ordít, rávisz a kényszer,
diófa alatt, sárba visz a végzet.

Tántorog a lelkem, háborúba vágyom,
megnyerném, de félelemtől fázom.
Mégvívnam a csatát, győzelmet aratnék,
letenném a lantot, és feléd haladnék.

Honi alkonyon, déli tetőn,
egyre csak hull, zuhog az eső.
...én lennék a vesztes, elbuknam a csatát,
nem kellene félned, mit kér e száj...

Ágyamon ülök, hol a múlt elragad,
rég nem láttam ily búsnak önmagam.
Árnyak, vágyak, honi éjszaka,
tücsök se hegedül, jó a pirkadat.

Csordás Klaudia (Szekszárd)

Szerelmünk Lapjai

Nem hiszem el, hogy te vagy az enyém,
De most már ez nemcsak remény.
Te mindig megnyugtattál szomorú napjaimon,
Mikor az én lelkem fájt nagyon.

Tán ez volt az, amiért megszerettelek,
S ezért is féltem, hogy elveszítelek.
Most már az enyém vagy, s nem kell félnem,
Úgy érzem magam, akár egy mesében.

Ahol a királyfi nem épp szőke és nem is ül fehér lovon,
De én ezért is szeretem oly nagyon.
Te vagy az első igazi szerelmem,
Aki megad mindent, mi kell nekem.

Nem holmi csecse-becse ez ám,
Hanem szeretet, melyet átruházol rám.
Örökkön örökké veled akarok élni,
S szép, okos gyermekeket felnevelni.

Mert nekem nem kell más, csak
Hogy boldog legyél,
S egy életen át velem legyél.

Spingár Klaudia

Dream or Reality?

-Jó reggelt mindenkinek október 28.-a van és verő fényes napsütésre ébredhetünk...- Szólalt meg az ágyam mellett lévő rádió. Amikor ki akartam nyomni, véletlenül leütöttem egy képet az éjjeli szekrényről.

Hello a nevem Sky Morgan 17 éves vagyok. Anyuék építkezők, így érthető, hogy nem voltak otthon, mikor felkeltem. Gyorsan felöltöztem, csináltam magamnak uzsonnát, majd nagyon lassan elindultam a suliba. Soha nem siettem, miért is siettem volna, hisz barátaim nem voltak. Nem rég kezdtem a 3. évfolyamra a középiskolába, de csak 1,5 éve kerültem ide, mikor apáékat ide helyezték. Az elején próbáltam barátokat szerezni, de semmi nem úgy történt, ahogy terveztem. Senki nem törődött velem. Ahogy beértem a suliba bekapcsoltam az zenelejátszót és a fejembe húztam a csuklyám. Akik mellett elmentem, mind úgy néztek rám, mint egy utolsó mocskos szemétre, vagy észre se vettek. Soha nem értettem, hogy miért viselkednek így, de nem tudtam mit tenni ellene. Beléptem az osztályba, mintha semmi nem történt volna, észre se vettek. Elmentem a leghátsó padhoz és leültem. A zenét kikapcsoltam, de a fülhallgatót a fülemben hagytam, hogy azt higgyék, nem hallok semmit. Az asztalra dőlve hallgattam a többieket. Aztán egy pillanatra mindenki elcsendesedett..majd még nagyobb hangzavar lett, a lányok kacarásztak és sugdolóztak, a fiúk pedig kiabáltak. Ez csak egyet jelenthetett, azt, hogy megjött Ő, Lucas Murphy! Nem tudtam ellenállni, fel kellett néznom, látnom kellett őt. Elnézett oldalra rámosolygott a lányokra, majd odament a fiúkhoz. Észrevehette, hogy valaki figyel, ugyanis hirtelen felkapta a fejét és egyenesen rám nézett. Elvesztem gyönyörű zöld szemében, ahogy rám nézett, egyből gyorsabban vert a szívem.. és akkor rám mosolygott azzal az ellenállhatatlan féloldalas mosolyával. Azonnal elpirultam, így jobb ötletnek tűnt, ha inkább visszadőlök a padra. Ő pedig tovább beszélgetett a haverjaival, és ez így is volt rendjén egy olyan népszerű srácnak, mint amilyen ő. Rá se szabadott volna néznie egy olyan lányra, mint amilyen én vagyok. Becsengettek mindenki elkezdett a helyére vánszorogni. Ő is elment a helyére, ami elég messze volt tőlem, aminek nagyon örültem, így szabadon csodálhattam félhosszú fekete haját és szikár természetét. Bejött a töri tanár és mielőtt elkezdtek volna az órát közölte, hogy prezentációkat kell csinálnunk és az alapján kapjuk meg a félévi jegyünk. Ennek örültem hisz az elektronikus munkáim mindig nagyon jól sikerültek azonban hamar elvette a kedvem mikor kiderült, hogy párokban kell dolgoznunk. Szuper nekem már csak ez hiányzott, bezzeg a lányok alig várták, hogy meg megtudják, hogy ki-kinek lesz a párja és titkon mindenki remélte, hogy Lucas lesz az.

- Jól van, osztály akkor a középső padsor jöjjön ki és húzzon egy cédulát, azon rajt van a párjuk neve, miután mindenki megnézte üljön a párja mellé!- szólított fel minket a tanár.

A lányok izgatottan fészkelődtek, hogy Lucas kit húzhatott. Én csak néztem ki a fejből nem érdekelt ki lesz a párom, mert úgyis nekem kell elvégezni a munkát. A párom pedig elégedett lesz egy potya jeggyel. Egyszer csak mindenki elcsendesedett és hallottam, hogy valaki közelít a padom felé. Oldalra fordítottam a fejem, hogy azért lássam, hogy kivel kell „együtt” dolgoznom. Amikor megláttam, hogy ki lesz a párom a szívem kihagyott egy ütemet és kétszer olyan gyorsan kezdett el verni, azt hittem kiugrik a helyéről. Nem akartam elhinni, hogy ez velem történt meg a párom nem más, mint Lucas Murphy. Rám mosolygott és leült mellém én csak bámultam őt. A többiek mind hitetlenkedve bámultak minket, de a tanár rendre utasította őket. Majd elkezdett beszélni a prezentációról, de az egészről egy szót se hallottam, minden idegszámmal csak Lucasra tudtam koncentrálni. Felém fordította fejét majd megszólalt:

- Hello partner! Figyelj, tudom, hogy amikor valamelyik osztálytársunkkal vagy csoport munkán általában te megcsinálod a munkát a többiek pedig bezsebelik a jegyüket anélkül, hogy bármit csináltak volna, na, szóval.

- Ne is folytasd, majd megcsinálom, egyedül a prezentációt csak arra kérek, hogy ha kész lesz, legalább kétszer olvasd el, hogy megjegyezz belőle valamit. – daráltam el neki egy szuszra

Eléggé meglepődött, amit nem tudtam hova tenni. Majd elmosolyodott.

- Én igazából azt akartam mondani, hogy beszéljük meg, hogy melyikünkénél csináljuk a feladatot. – nézett rám elnézően.

Ez ciki volt annyira zavarba jöttem, hogy a fejem színe kezdte felvenni a versenyt egy paradicsoméval. Nem hiszem el, csak én lehetek ekkora idióta, hogy is gondolhattam akár egy percig is, hogy ő is olyan, mint a többiek. Hisz ő annyira más nem egy felfuvalkodott hólyag, mint a fiúk nagy része.

- Hát nekem mindegy, melyik jobb neked?

- Akkor inkább csináljuk meg nálad, mert nálunk mindig nagy a jövésmenés!

- Rendben van. Az én szüleim nem sok vizet zavarnak vagy munkába vannak vagy annyira fáradtak, hogy alig van életerejük bármihez is!- mondtam neki zavartan.

- Értem akkor nálatok csináljuk! Hány óra fele mehetek?- kérdezte mosolyogva Na jó ez valami hülye vicc. Az osztály vagy is a SULI egyik legnépszerűbb sráca miért kedves velem? Velem senki sem kedves és én ezt már megszoktam, de csak annyit kérdeztem:

- 4 óra fele jó lesz?- gratulálhatok magamnak végre egy mondat, amit el tudtam mondani úgy mintha nagyon nem érdekelne, hogy mi van.

- Oké akkor, 4-kor nálatok!- de szuper... na, álljunk, csak meg ez honnan tudja, hogy hol lakom. – Várj csak még az se mondtam meg hogy hol lakom. – na, jó ez elég számon kérőre sikerült, annyi baj legyen.

- Én mindent tudok!- nézet rám sokat sejtően.

Jézus isten ez most komolyan velem történik? Elmélkedésemből a csengő rángatott vissza. Mire felnéztem a teremben már senki nem volt. Ez után az esemény dús óra után semmi érdekes nem történt. Fél 2 körül haza indultam. Az agyam csak Lucas körül forgott, most mit csináljak, 4 órára jön át hozzánk olyan

ideges voltam, hogy még az utcát is eltévesztettem. Gratulálok Sky ügyes vagy csak így tovább. Miután VÉGRE haza értem azt se tudtam mit csináljak tanulni nem, tudnék annyira izgatott vagyok, úgyhogy inkább fogtam egy jó kis könyvet és leültem a nappaliba olvasni miközben a hifit bömböltettem. Természetesen nem tudtam oda figyelni a könyvre. Egész végig azon gondolkodtam mit kéne csinálnom. A ház rendben volt, mint mindig, viszont a külsőmmel kezdhethék valamit, de mit!? Például ha a hajamat összekötném? Nem, az nem jó, az nem én vagyok. Te jó isten most mit csináljak? Anyu mindig azt monda, hogy hangsúlyozzam ki a szemem, szerinte gyönyörű smaragdzöldek. Mondjuk annak is örült volna, ha a hátközépig érő fekete hajam levágatom. Na, jó annyit azért megtehetek, hogy egy kis szempilláspirállal és szemceruzával ki hangsúlyozom a szemeimet. Felugrottam és befutottam a szobámba, hála a rokonoknak, akik már évek óta igazi „hölgyet” akartak faragni belőlem, két kisebb polc tele volt ilyen dolgokkal. Volt ott minden szájfények, rúzsok, alapozok, púderek, szemceruzák és szempilláspirálok, felkaptam őket és oda álltam a tükörhöz. Alig, hogy végeztem csengettek, lecsörtettem a lépcsőn, ujjaimmal átfésültem a hajam majd kinyitottam az ajtót. Amikor megláttam, ahogy az ajtófélfának támaszkodik és azok a gyönyörűen izzó zöld szemek megvillantak, azt hittem menten kiugrik a szívem a helyéről, és ha ez még nem lenne elég az ajkán megint az a titokzatos és észveszejtő félmosoly játszott. Úgy éreztem, hogy öklömnyi nagyságú gombóc nő a torkom és egy szót nem bírnék kinyögni, de mivel erős csaj vagyok megbirkóztam a feladattal:

- Hello! Gyere csak beljebb!- ez az csajszi, haladás.
- Remélem nem jöttem túl korán, tudom, hogy még nincs 4 óra, de már alig vártam, hogy elkezdjük a munkát. Na, szóval gondolkodtál már rajta, mégis miről kéne csinálni a prezentációkat?
- Hát szóval arra gondoltam, hogy a polgárháború elég jó téma lehet!
- Hm. Ez tetszik, nagyon okos csaj vagy bár nem tudom, hogy miért vagy a suliba olyan csendes. Pedig, ahogy elnézem a dolgaidat nem vagy egy szende kiscsaj.
- Nos mivel nincs kihez szólnom nincsenek barátaim így nincs értelme, hogy bármit is mondjak.
- De órán se szólsz, sőt próbálsz meghúzódni a hátsó padban.
- Nincs mit mondanom, különben is nem szeretek a középpontban lenni.
- Amúgy, hogy-hogy nincsenek barátaid, barátnőid?
- Nem ejthetnék a témát? Nem akarok erről beszélni!- miért nem tud békén hagyni? Mért pont erről kérdezt?? Oh istenem!!!
- Jó. Nos akkor mégis mire gondoltál konkrétan a polgár háborúból??
- Hé, azt mondtad kiakarod venni a részed a munkából szóval azt gondold ki, ha megvan akkor felosztjuk egymás közt a kutatómunkát és együtt összerakjuk az anyagot!- és megajándékoztam egy mosollyal, de ez nem olyan fajta mosoly volt, hogy „persze csak ha neked is megfelel így”, nem ez olyan fajta mosoly volt, hogy „így lesz és kész nem vitatkozom”.

Na, vajon most rosszat tettem? Csak bámul rám, mintha ha nem tudná eldönteni, hogy most ki is ül mellette. Hirtelen elmosolyodott és egyre közelebb hajolt hozzám. Az arcunk kb. 5 cm-re volt egymástól. Majd a fülemhez hajolt és bele súgta:

- Na, ez a lány akit az előbb láttam jobban hasonlít az igazi énedhez. - és BUMM!! Megint az a féloldalas mosoly. Meghalok!!!!- Nos itt az ideje, hogy induljak majd, ha kitalálok valamit szólok. Holnap találkozunk a suliban, szia! 10 perc kellet ahhoz, hogy végre felocsúdjak. Ez mégis mi volt? miért tette? Nem

is... miért mondta ezt? Mintha annyi mindent tudna rólam. Mindenképp meg kell tőle ezt kérdeznem holnap, talán, ha lesz hozzá bátorságom. Elég az elmélkedésből, ideje valami értelmeset csinálni. Fogtam magam át száguldottam a konyhába és összeütöttem egy laza kis vacsorát, majd felmentem a szobámba, leültem az íróasztalomhoz, elindítottam egy Linkin Park albumot, elővettem a vázlatfüzetem és elkezdtem rajzolgatni. Azt se tudom a szüleim mikor értek haza, a gondolataim állandóan csak Lucas körül forogtak, mikor az órára néztem az már fél 11-et mutatott. Gyorsan elmentem tusolni, majd megpróbáltam aludni-valljuk meg őszintén nem igazán sikerült. Valamikor azért sikerült elaludnom, bár amikor felkeltem úgy éreztem magam, mint egy kifacsart citrom. Miután elkészültem elindultam a suliba közben persze rájöttem, hogy hülyén jönne ki, ha oda mennék Lucashoz és ott mindenki előtt megkérdezném, hogy „Figyelj már! Mégis, hogy gondoltad azt amit tegnap mondtál nekem?” Úgyhogy erről inkább letettem. Felmentem az osztályba, majd leültem a padba, mint minden áldott nap. Nagy mélzásomból egy árnyék rángatott vissza. Amikor felnéztem azt se tudtam mit csináljak. Lucas állt előttem mindenki minket bámult, rám mosolygott. Volt valami félelmetes abban, a mosolyban. Hirtelen megfogta a csuklóm és szó szerint kiemelt a padból, lerántotta a fejemről a csuklyát majd megcsókolt. Tágra nyílt szemmel meredtem, ez csak pár másodpercig tartott, lehunytam a szemeim, majd átkulcsoltam a nyakát és teljesen átadtam magam az érzésnek. Nem tudom meddig tarthatott az a csók csak annyit tudtam, hogy mindenki minket nézet és a térdem remegett ettől a szelídnek egyáltalán nem nevezhető csóktól. Ráemeltem csillogó szemeimet, de ő csak mosolygott.

- Ez most álom vagy valóság?- kérdeztem tőle levegő után kapkodva. Ő nem szólt semmit az arca kezdett elmosódni a szemem előtt, majd minden elsötétült.

- Jó reggelt mindenkinek október 28.-a van és verőfényes napsütésre ébredhetünk...- Szólalt meg az ágyam mellet lévő rádió, amikor ki akartam nyomni véletlenül leütöttem egy képet az éjjeli szekrényről.

A kötet alkotói

Balogh Veronika (tanárnő): Az ember életében vannak olyan értékes, megismételhetetlen pillanatok, élmények, amelyekről, ha nem hagyunk nyomot, feledésbe merülnek... Prózában vagy versben? Lényegében mindegy. Az írott anyag megmarad, az emlékek az évek homályába vesznek....Sokszor csak egy benyomás egy átsuhanó gondolat ad ihletet és már kezemben a papír, a ceruza.

Huber Noémi: 19 éves vagyok, a Nagyváthy 12/G osztályos tanulója. A versírás fontos szerepet tölt be az életemben. Első versemet 13 évesen írtam, egy szerelmi csalódás után. Azóta rendszeresen papírra vetem gondolataimat. Verseim témája általában a szerelem, a szeretet, és az anyukám hiánya. Nagyon szeretek verset írni, mert úgy érzem, a vers számomra az önkifejezés csodálatos módja. Talán már azt is mondhatom, hogy hobbim is a versírás.

Orsós Patrik: Berzencén élek már 9 éve. A versírást általános iskolás koromban kezdtem egy tanárom biztatására, azóta sem tudom letenni a tollat. A Nagyváthy Antológiában már tavaly is jelentek meg verseim. Miért írok? A versekben ki tudom fejezni azokat az érzéseket, amelyeket szóban nem tudok vagy nem merek.

Spingár Klaudia: Végzős tanuló vagyok. Amikor idekerültem ebbe az iskolába, pontosabban a kollégiumba, akkor kezdtem el olvasni. A sok olvasásnak köszönhetően -az amúgy is gazdag fantáziám- szárnya kapott. Ezért kezdtem el történeteket írni. Jó érzéssel töltött el, ahogy láttam „életre kelni” a gondolataimat az által, hogy papírra vettem őket. Szeretem a történeteim egyes szereplőit az ismerőseim mind külső, mind belső tulajdonságaival felruházni. Persze ez nem minden történetemre igaz, valamikor csak jönnek a dolgok maguktól. Nagyon szeretek írni, ilyenkor, ha akarok, teljesen elrugaszkodhatok a valóságtól, ha valami bánt ebbe a világba, ide bármikor menekülhetek.

Radák Martina: 12.-es humán tagozatos tanuló vagyok, itt a Nagyváthyban. A harmadik évemet húzom itt, és talán az iskolai műsorok túlnyomó többségében való szereplésem is bizonyíték arra, hogy szeretem a verseket, de nem csak előadni, az írással is próbálkozom. Nem igazán szoktam mutogatni (Faggyas tanárnő, és a Kalu kivételével nem is sokan olvasták őket az iskolában), de most, hogy lehetőségem nyílt "nagydobraverni" Kakrik tanárnő, és Teri néni unszolására Én is beadnék pár versikét. Bemutatkozásban nem igazán vagyok jó, vagyis, nem tudom, hogy mit kéne leírnom, talán az irományaim ennél többet mondanak el rólam.

Berlász Mátyás: Az írással gondolataimról, vagy azok részeiről, együtteseiről alkotok érzelemkifejezést a befogadó számára, saját örömömre. Tizenhét éves koromban kezdtem el verseket írni. Első pillanattól fogva örömet leltem ebben az időtöltésben, ami mára megszokássá vált.

Németh Vivien: 16 éves vagyok. Az irodalmat és a művészeteket mindig nagyon szerettem és tiszteltem. 2010 októberében írtam egy rövid jelenetet, amit karácsonykor nagy sikerrel adtunk elő a református templomban. 2012. április 12-én megírtam első versemet, ezután szinte minden nap írtam. Szerelem, hit, bátorság, de leginkább örök vívódás jellemzi verseimet. Amit senkinek nem tudok elmondani, így mondom el mindenkinek, reménykedve, hogy megért valaki.

Bajer Kristóf: a Kolping Katolikus Szakképző Iskola és Kollégium tanulója
(Nagybajom)

Fodor Virág Katalin: a Rudnay Gyula Középiskola tanulója (Tab)

Csordás Klaudia: Kolping Katolikus Szakképző Iskola és Alapfokú Művészeti
Iskola tanulója (Szekszárd)